

(System der erworbenen Rechte, str. 3). Zdá se, že tato plavba mezi úskalími, o níž *Lassalle* mluví, jest výstižným obrazem naší přítomnosti. Jest na politicích, aby dobře uvážili, zda jsme se některému z úskalí nebezpečně nepřiblížili.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y

Plnění na místě placení podle § 1414 obč. zák. vyžaduje ke své platnosti smluvní určení, jednak v jaké ceně se dává na místě placení plněná věc, jednak přesné určení výše pohledávky, která měla býti tímto způsobem na místě placení vyrovnána.

Z důvodů nejvyššího soudu: Podle zjištění nižších soudů postoupil Č. P. vylučované věci, které byly jeho vlastnictvím, žalobci na úhradu svého dluhu u žalobce, přesahujícího 50.000 Kč. Z toho patrně, že stranám šlo o plnění na místě placení podle § 1414 obč. zák., a toto bylo právním titulem k nabytí vlastnictví žalobcem, jež jest podkladem jeho žaloby podle § 37 ex. ř.

Prohlašuje-li však zákon (§ 1414 obč. zák.) plnění na místě placení výslovně za právní jednání úplatné, o němž platí zejména též zásada o zkrácení nad polovinu ceny (§ 934 obč. zák.), pak vyžaduje právní jednání podle § 1414 obč. zák. smluvní určení, jednak v jaké ceně se dává na místě placení plněná věc, jednak přesné určení výše pohledávky, která měla býti tímto způsobem na místě placení vyrovnána. Podle zjištění nižších soudů nebylo ujednáno stranami, v jaké ceně se věci dávají žalobci na místě placení.

Žalobce neprokázal tedy ani platný právní titul tvrzeného vlastnictví k vylučovaným věcem, pročez není třeba obírat se ještě dovolacími vývody, zda jest tu druhá podmínka k nabytí vlastnictví k movitým věcem, totiž platné odevzdání (tradice).

Neodůvodněnému dovolání nebylo proto vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. listopadu 1932, č. j. Rv I 819/31/1. Dr. Jar. Koutník.

K výkladu § 46 čes. hon. zák. Zrušovací stížnost obmezuje se na formální stránku řízení a výroku smluvčího soudu a soudu jest se zabývatí výrokem smluvčího soudu jen po této stránce.

Soud první instance zrušil výrok smluvčího soudu honebního společenstva, poněvadž nejde o škodu způsobenou při výkonu

honby, když výsledkem stran vyšlo najevo, že poškození stromů bylo způsobeno poplašnou střelbou proti škůdcům stromů, dále se také rozhodci o tom neshodli, takže věc bylo rozhodnouti v řádném řízení soudním.

Rekursní soud vyhověl rekursu a zrušovací stížnost pachtýře honitby zamítl, a to z těchto důvodů:

O odškodnění nároků za škody vzniklé honbou a zvěří jest rozhodnouti podle § 45 čes. hon. zák., nebylo-li dohodou stran ujednáno nic jiného, smluvním soudem zřízeným k tomuto účelu. Řízení jest upraveno v § 46 hon. zák. velice nedostatečně. Rozhodování tohoto smluvčího soudu jest skoro suverenní, poněvadž není upraveno (Pražák v Právniku 1900, str. 347). Napadati smluvčí výrok připouští se jen pro nedodržení předpisů zákona honebního, tedy jen pro vady formální, nikdy však pro materiální nezákonnost, poněvadž zákon nedal žádné materiálně právní předpisy pro vyměřování škody. Povážlivost materiální nenaříkatelnosti nálezu smluvčího soudu záleží právě v tom, že procesní předpis § 46 hon. zák. jest velice chudý: stačí, když se škoda vyšetří na místě samém, když se vrchní rozsudí pokusí o smír a když rozsudí rozhodnou v mezích obapolných návrhů stran, které se nedohodly. Předpisy §§ 45, 46 hon. zák. nebyly zrušeny civilním řádem soudním, pokud jde o zrušovací stížnost (Hoetzel v Slovníku veřejného práva československého I. 334; Gl. U. N. F. 1847).

Rekursní soud dospívá proto k názoru, že zrušovací stížnost podle § 46 hon. zák. může uplatňovati jen porušení formelních předpisů honebního zákona, nikoli však nesprávnost výroku, jak a kterou náhradu jest poskytnouti (sb. n. s. 9874).

Stěžovatel sice tvrdil ve zrušovací stížnosti, že se při jednání sběhly hrubé chyby, neuváděl však takové chyby, nýbrž napadal jen výrok o tom, že poškození stromů nebylo způsobeno výkonem honby. To není porušení předpisů daných pro řízení v § 46 hon. zák. Výrok zjišťuje, že dvě jabloně a jedna hrušeň byly poškozeny při výkonu honby. Zdali poškození stromů skutečně vzniklo výkonem honby anebo poplašnými výstřely, nemůže přezkoušeti soud rozhodující o zrušovací stížnosti, touto otázkou tvořící věcné rozhodnutí věci zabýval se smluvčí soud sám a rozhodl o ní konečně. Formální chyba nebyla tedy vůbec uplatňována a bylo tedy zrušovací stížnost zamítnouti.

Dovolacímu rekursu nejvyšší soud nevyhověl s poukazem na důvody rekursního soudu a uvedl dále: Podle § 46 čes. hon. zák. je zrušovací stížnost přípustna pro nezachování toho, co v tomto paragrafu je nařízeno. Protože v § 46 zmíněného honebního zákona jsou dány předpisy upravující postup a rozhodování smluvčího soudu toliko po stránce formální, omezuje se zrušovací stížnost jen na tuto stránku řízení a výroku smluvčího soudu a jest se soudu toliko po této stránce zabývati výrokem smluvčího soudu při zrušovací stížnosti. Otázka, zdali ovocné stromy byly poškozeny výstřely při výkonu honby dovolacím rekurentem nebo jeho

hosty, případně podpachtýřem, je otázka týkající se věcné opodstatněnosti nároku souzeného smluvním soudem, tedy věci samé a rekursní soud právem neřešil otázku onu podle toho, co bylo řečeno. Je nesprávný názor dovolacího rekurenta, že smluvčí soud je povolán určit jen výši škody, o které jest mezi stranami nesporno nebo jinak (na př. sporem) již uznáno, že jde o škodu způsobenou honbou nebo zvěří. Podle § 46 druhý odstavec čes. hon. zák. rozhodne smluvčí soud, nedojde-li mezi stranami k narovnání, o tom, má-li se dáti náhrada a jaká. Rozhodne tedy nejen o výši škody, nýbrž i o tom, zda náhrada přísluší, tudíž když na to přijde, také o tom, zdali nastalá škoda je škoda, způsobená honbou nebo zvěří. Rozhodnův i tuto otázku, pokud se týče přiznav náhradu za poškozené stromy jako náhradu za škodu způsobenou honbou, smluvčí soud nepřekročil meze své pravomoci a rekursní soud právem nezrušil výrok smluvčího soudu z uvedeného důvodu. Honební zákon ani v § 46 ani jinde nepředepisuje odůvodnění výroku smluvčího soudu a neprávem vytýká dovolací rekurent, že nález smluvčího soudu nebyl zrušen pro nedostatek odůvodnění.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. července
1932 R I 533/32/1. J. K.

Zrušení spoluvlastnictví; význam nynější agrární krise.

Sporné strany jsou spoluvlastníky reality. Vedou současně spor o rozlukou manželství.

Manžel podal předmětnou žalobu na zrušení spoluvlastnictví, a to prodejem soudní dražbou a rozdělením výtěžku. Manželka namítla mimo jiné, poukazujíc na pokles cen hospodářských plodin a nynější agrární krizi, že tedy zrušení spoluvlastnictví žádáno jest v nevčas.

Žalobě bylo všemi instancemi vyhověno; nejv. soud vyslovil se o zmíněné námitce takto:

Neobstojí ani výtku rozporu se spisy (§ 503 č 3 c. ř. s.). Odvolací soud sice uvádí v důvodech, že ani odvolatelka nemůže tvrditi, že brzy pomine hospodářská krise a jest i pravda, že dovolatelka naopak tvrdila, že se brzy zlepší hospodářské poměry; než přesto nelze mluvit o rozporu se spisy, poněvadž okolnost, zda dovolatelka to tvrdila, čili nic, je vedlejší, rozhodným je pouze, zda krise skutečně je pouze přechodní a brzy pomine a důkaz toho, jak nižší soudy zjišťují, podán nebyl.

I právně jest spor správně rozhodnut (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Podle § 830 obč. z. může každý spoluvlastník nemovitosti žalovati na zrušení spoluvlastnictví, nesmí se tak dít však nevčas nebo ke škodě ostatních spoluvlastníků.

Slovo »n e v č a s« znamená pomíjející překážky rázu objektivního (rozh. č. 2960, 101, 1187, 4553, 5764, 5231 sb. n. s.)